

други дреболии, почива нашиятъ ежедневенъ животъ. Това е по отношение на тѣлото; но и по отношение на ума именно малкитѣ мисли и желанія причиняватъ радостъ и веселие въ живота. Нѣкой пжтъ се смѣемъ на дѣцата, че ги занимавали дребни мисли; не мислитѣ, а зрѣнцата, които спомагатъ за развитието на голѣмитѣ нѣща, сж дребни.

А защо не трѣбва да прѣзираме малкитѣ; защо не бива да прѣстѣпимъ втората Божествена заповѣдь: „да любимъ ближнитѣ си“? Всѣко живо сжщество, което има отношение къмъ нѣкого, което принася полза, не трѣбва да го прѣзираме. Може това сжщество да е гължбъ, кокошка, овца, волъ, конъ, магаре, за всѣко отъ тѣхъ има книга, въ която се пише: днесъ сте натоварили магарето съ толкова, утрѣ съ толкова — тамъ се пише, и като му прѣсмѣтне Господъ по 5 лв. на день, слѣдъ 100 години — ако речемъ, че ви е служило прѣзъ цѣлъ животъ — какъвъ капиталъ ще имате да му плащате? Единъ день ще се озовете, като оня длѣжникъ, че му дължите 10 хиляди таланта. Ще кажете: „Азъ не помня“; но Господъ е записалъ въ книгата, че дължите толкова. Тѣй че, всинца ние дължимъ на тия малкитѣ. Сегашното наше развитие, сегашнитѣ наши мисли, сегашнитѣ наши желанія ние дължимъ на тия малкитѣ, за които говори Христосъ, и, слѣдователно, като имъ дължимъ, трѣбва да имаме любовъ къмъ тѣхъ, да знаемъ, че сж работили за насъ и че ние трѣбва да работимъ сега за тѣхъ. И пжтемъ ще кажа нѣщо за една загадка. Често сж ме запитвали: защо ангелитѣ се интересуватъ за хората, какво общо иматъ съ тѣхъ. Едно врѣме, когато ангелитѣ сж били въ нашето положение, като хора на зе-